

Yazar Hakkında

Gürgen Öz, 1978 yılında Zonguldak'ta doğdu. TED Zonguldak Koleji'nin ardından İstanbul Üniversitesi'nde bir yıl Sanat Tarihi okudu. Daha sonra bu bölümden ayrılıp Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Tiyatro Bölümü'nün Oyunculuk Ana Sanat Dalı sınavlarına girdi ve 4 yıllık eğitimini burada tamamladı. Okulda *Alman Satrancı* adlı oyununu yazdı. 2001 yılında mezuniyet sonrası bir süre yüksek lisansa devam etti ve Karakter Psikolojisi- Farkındalık Teknikleri üzerine çalıştı. Devlet Tiyatroları ve Bakırköy Belediye Tiyatroları'nda görev aldı. Bağımsız ekiplerle, yurtiçi ve yurtdışında çeşitli uluslararası tiyatro festivallerine katıldı. 2005-2007 yılları arasında, aralıksız olarak Türk televizyonlarında ilk kez, canlı yayında doğaçlama komedi performansları gerçekleştirdi. Birçok projede, ayrıca sinema filmlerinde yer aldı. 2008 yılında mimari ve çarpık kentleşme üstüne "Neden Böyle?" isimli bir belgesel çekti. 2009 yılından itibaren birçok konsept kitap projesinde öykü ve yazılarıyla yer aldı. Kendisinin daha önce yayımlanmış *Nevrotik* ve *Kötü Bir Gün* adlarında iki kitabı daha vardır. İstanbul'da yaşayan oyuncu, tiyatro ve sinema kariyerine devam etmektedir.

DESTEK YAYINLARI: 1509
EDEBİYAT: 446

GÜRGEN ÖZ / KARANLIK KÖY

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalhoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-407-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

GÜRGEN ÖZ

KARANLIK KÖY

Herkesin içinde, gitmek istemediđi
karanlık bir köy vardır...

Yaşar Kemal'e...

Bu topraklara âşık, tüm güzel kelimeleri için teşekkürler...

Trabzon'da, konuyu araştırırken bana tüm samimiyetiyle yardımcı olan, bilgi veren, kritik noktaları gezdiren, dağlara çıkartan, dağlardan indiren, beraber yediğimiz, içtiğimiz, güldüğümüz herkese, ayrıca Trabzon Devlet Tiyatrosu ekip ve oyuncularına teşekkürlerimle...

“Karanlıktan korkan bir çocuğu kolaylıkla affedebiliriz; hayatın gerçek trajedisi, insanların ışıktan korkmasıdır.”

– Platon

Varış

Oldukça korkutucu bir türbülansın ardından uçak Trabzon'a indiğinde Murat derin bir nefes aldı. Hiçbir uçak yolculuğunda bu kadar stresli olduğunu hatırlamıyordu. Bir ara nerdeyse uçak düşecek sanmıştı. Havaya, Karadeniz'in aniden patlak veren fırtınalarından biri hâkimdi. Denize yakın kurulmuş ve her daim sert rüzgârların uçakları karşıladığı Trabzon Havalimanı şimdi gecenin fırtınalı karanlığında daha da kasvetliydi.

Otele vardıklarında Murat'ın tek isteği küveti doldurup içine gömülmek ve hiçbir şeyi düşünmeden sıcak suyun içinde uykuya dalmaktı. Yorgun hissediyordu. Kayıtlarını yaptırdıktan sonra kameramanı Kerem'le kalacakları odaya geçtiler. Bütçenin idareli kullanılması adına aynı odayı paylaşacaklardı. Kerem elini yüzünü yıkayıp eşyalarını yerleştirdikten sonra, bir şeyler atıştırmak için sokakları keşfetmeye karar verdi. "Sen rahat ol abi, ben bir iki saatten önce dönmem" dedi çıkarken. Keyifli gözüküyordu. Yeni geldiği şehirleri hemen keşfe başlamak, özellikle de geceleri keşfedilecek sokaklarda kaybolmak en sevdiği şeydi... Dışarıdaki havaya aldırılmıyordu bile.

Murat saate baktı. Henüz on civarıydı. Günlerden pazartesiydi... Bu tarz seyahatlerde onun da en sevdiği şey sessiz otel odalarıydı. Kendini bu odalarda her şeyden uzakta ve korunaklı

hissederdi. Ona göre otel odaları hiçbir şeyle bağlantısı olmayan zeminlerdi... Bu yüzden kendisinin de bağlanmak zorunda olmadığı ve ona, şehirde yaşadığı hayatın sınırlanmışlıklarını geçici olarak aşma hissi veren mekânlardı. Hissettiği bu garip illüzyonla, kendini adeta arınmış ve özgürleşmiş hisseder, içini çocuksu bir heyecan kaplardı.

Tertemiz, yeni yapılmış bir yatak örtüsü ve mis gibi kokan çarşaf... Mekanik bir masa, bilgilendirme formları, defalarca yıkanmış havlular... Pratik şekilde kutulanmış hijyen malzemeleri... Hiçbir şey ona ait değildi fakat her şey onun içindi... Tüm bunlar garip bir şekilde kafasını çok rahatlatıyordu. Bir süre camdan dışarıyı seyretti... Aklını kurcalayan birçok düşüncenin içine daldı. Ardından kendine geldi, üstünde hiçbir sorumluluk duygusu hissetmeden, her şeyi görevlilerin halledeceği bu otel odasının tadını çıkartmaya karar verdi. Küveti doldurmak için sıcak suyu açtı, bir yandan da usulca odaya yerleşmeye başladı. Bavulu, kıyafetleri, diş fırçası, eşofmanları, not defterleri, fotoğraf makinesi... Banyoda akan suyun iç ferahlatan sesini dinlerken hepsini sakın ve düzenli bir şekilde yerlerine koydu. Sonunda küvetin içine girdiğinde saat on bire yaklaşıyordu. Sıcak suyun içine girdiğinde derin bir rahatlama hissetti. Cama vuran rüzgârın sesi onu tatlı tatlı uykuya çekiyordu.

Medyadaki travmalar ve hızlı yozlaşma Murat'ı şu an bulunduğu noktaya getirmişti.

Sansür, işten çıkartılan sunucular, haberciler ve köşe yazarları son yıllarda medyada yaşanan depremin en büyük sonuçlarıydı. Her haber yayınında korku dolu bir otokontrol artık gazetecilerin normal refleksi haline dönüşmüştü. Haber müdürleri sürekli bir stres ve

baskı altındaydı. Bu baskının boğucu enerjisi altında şiddetle ezilen tüm medya çalışanları bunalmış ve mutsuzdu. Gerginlik, yılgınlık ve kızgınlık duyguları birbirine karışmış, üstüne bir de “Beni de korvarlar mı?” stresi çalışanların zihnine bir virüs gibi yerleşmişti.

Korku, insanı çabuk ele geçiren, hızla yayılan, tehlikeli ve son derece güçlü bir duyguydu.

Haberciler artık işlerini yapamıyor, sadece -miş gibi yapıyorlardı. Yani gerçek ve doğru haber iletmek yerine her şeyi yumuşatıp idare etmeyi deniyorlardı... Bu durumdan avantaj ve çıkar sağlayanlar da yok değildi. Üstelik sayıları giderek de artıyordu. Türkiye'nin basın özgürlüğü ve daha birçok konudaki durumu tamamıyla bir üçüncü dünya ülkesi karakterine bürünmüştü. İşini seven ve doğru düzgün bir şekilde yapmak isteyen birçok dürüst gazeteci için artık yolun sonuna gelinmişti. Her şey anlamını ve keyfini yitirmişti. Bir anomali yaşıyordu adeta.

Murat da o gazetecilerden biriydi. Bu şartlar altında istifa etmek zaruri olmuştu. Yaşam tarzı onun işini kolaylaştırıyordu çünkü. Yaptığı asla bir kahramanlık değildi. Aynı şeyi yapmaya can atan ama gidecek alternatif bir yeri olmayan, bakmak zorunda oldukları çocuklara ve ödemeleri gereken faturalara sahip onlarca meslektaşısı vardı. Bu sorumluluklar omuzlarında olduğu sürece bu insanlar mutsuz bir şekilde çalıştıkları kurumda kalmaya mecburdular. Herkes sessizce ve umutsuzca bu dönemin bitmesi bekliyordu. Ama Murat beklemedi, ağır sorumlulukları da olmayınca kendine yeni bir sayfa açmaya karar verdi.

İstifadan sonra, eylül başı gibi, aklına okuldan arkadaşı Ali geldi. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Sinema TV bölümünden arkadaşılar. Eskişehir'de bir dönem aynı öğrenci evini paylaşmış, gece barlarda aynı hovardalıklara dalmışlardı. Ali mezuni-

yet sonrası belgeselciliğe yönelmiş ve çok daha bağımsız mecralarda çalışmıştı. Şu anda Türkiye'nin nadir belgesel kanallarından birinde müdüdü. Bu kanal, özel bir “pay TV” uygulamasının içinde, bağımsız şekilde yayın yapıyordu ve son derece kaliteli projeler üretiyordu.

Murat, biraz düşündükten sonra, sıkıla sıkıla da olsa Ali'yi aramış ve durumu olanca açıklığıyla ona anlatmıştı. Bunun üstüne hemen buluşmuşlar ve Taksim'de tüm gece kafayı çekip, ülkede olan olayları konuşmuşlardı. Yaşananların etkisi devam ederken, herkesin biriyle enikonu konuşmaya ve rahatlamaya ihtiyacı vardı. Uzun süredir bir araya gelemeyen iki eski arkadaş için bu, felekten bir gece olmuştu aynı zamanda.

O gecedен dört beş gün sonra, Ali onu arayıp hızla gerekli ayarlamaları yaptığı haberini vermişti. Çok büyük bir maaş ödeyemiyorlardı fakat en azından sigortası devam edecekti. Başlangıç olarak küçük projeleri çekecekti ama ilerleyen zamanlarda kanalın daha önemli projelerine geçebilme şansı vardı.

Murat bu habere çok sevinmiş ve dört elle yeni işine sarılmıştı. Vakit kaybetmeden tüm ekiple tanışmış, neler yapıldığını, kanalın dilini, vizyonunu ve teknik olanaklarını kısa sürede öğrenmişti. Adapte olmakta hiçbir zorluk da çekmemişti. Bir ay sonra, ilk projelerinde İstanbul sokaklarıyla ilgili bazı çekimler yapmıştı.

Murat, bu ilk projenin ardından yine bir süre masa başında, diğer projelerin montaj ve kurgusunda yer almıştı. Ocak ayında Ali, yeni bir saha görevi olduğunu söyleyip Murat'a haberi verdi. Murat'ın bir şeyler çekmek için çıldırdığını ve aktüel haberci geçmişisi nedeniyle kendini sokaklara, insanların arasına atmak için sabırsızlandığını biliyordu. Murat sahaya geri dönmek istiyordu, aksiyonu özlemişti.

Trabzon'a uçacaklardı. Tarihi yapıların korunması, Türkiye'de eskiden beri ciddi bir sorundu. Bu konuda ne yazık ki halen bir bilinç yaratılamamıştı. Öyle ki birçok sit alanı, arkeolojik kazı bölgeleri dahi inşaat ve rant uğruna heba ediliyordu. Müzelerin depoları bakımsızlıktan eriyip giden nadide parçalarla doluydu. Bazı müzelerde ise müdürlerin haberi olmadan çalınan koleksiyonlar bir anda skandal yaratmaya yetiyordu. Fakat değişen bir şey yoktu. Tarihi binalar sürekli yıkılıyor, bazı antik tiyatrolar otopark olarak kullanılıyor, yeni bulunan arkeolojik kalıntılara ise gerekli ilgi ya da araştırma bütçesi asla sağlanamıyordu. Hatta üstleri kapatılıp ranta açılıyorlardı. Restorasyon rezaletleri tüm ülkede alay konusu olmuştu. Her hatalı restorasyon, yapıldığı tarihi esere daha büyük zarar veriyordu. Sit alanları, bazen bir gecede kanunen sit alanı olmaktan çıkartılıyordu. Yüz yılı aşkın bir süre içerisinde, dünyanın dört bir yanındaki büyük müzelere kaçırılmış ve halen orada sergilenmekte olan Anadolu uygarlıklarına ait eşsiz eserler, hatta dev tapınaklara ait parçalar ise daima vicdanları sızlatan bir yarıydı. Müthiş bir tarihe ve kültüre sahip güzeller güzeli koca bir coğrafyanın, birbirinden değişik ve önemli tüm değerleri, böylece yok edilip duruyordu... Bilinçsizlik ya da kültürsüzlükten ziyade, bir niyet meselesiydi bu... Anadolu'nun hafızası ve karakteri, geri dönülemez bir şekilde siliniyordu.

Belgesel kanalı, son zamanlarda iyice artış gösteren bu konuyla ilgili, ilk olarak tarihi Sümela Manastırı'nı çekme kararı almıştı. Orada da ciddi sorunlar mevcuttu. Duvardaki aziz resimleri ve işlemlerin etrafı çakıyla kazınmış saçma cümlelerle, garip şekillerle, sevgililerin birbirleri için yazdıkları isimlerle doluydu. Ali, yaz sonu bir arkadaşının daveti üzerine Trabzon'a gitmişti. Yaylaya çıkmışlar ve doğanın en güzel yerinde, harika

bir hafta geçirmişlerdi. Bol bol temiz hava, yürüyüş, mangalda et ve doğadan taze taze kopup gelen, muhteşem bal kaymaklı kahvaltılar eşlik etmişti gezisine.

Yayla dönüşü, Trabzon'dan ayrılmadan önce Ali, Sümela'yı ziyaret etmek istemişti. Oraya gittiğinde, gördüğü manzara karşısında oldukça şaşırmişti ve hemen bu durumu belgelemeye karar vermişti. Zamanla meselenin çıkış noktasını kafasında genişletmiş, üzerinde tüm sonbahar çalışmış ve sonunda, Türkiye'nin her noktasındaki zarar görmüş tarihi eserleri çekeceği, on bölümlük bir seri hazırlatmaya karar vermişti. Kelimenin tam anlamıyla bu durumu belgelemek istiyordu. Trabzon ise ilk durak olacaktı ve bunu çekecek kişi olarak da Murat'ı düşünmüştü.

İşte böylece şimdi, Murat ve Kerem, kendilerini Trabzon'da bulmuşlardı... Soğuk bir kış gününde ama sıcak bir otel odasında... Yorgun ama heyecanlı...

Murat, düşüncelerinden sıyrılıp küvetin içinde hareket ederek, sıcak suyun onu biraz daha ısıtmasını sağladı. Ardından gözlerini usulca kapadı ve Kerem gelene kadar tatlı bir şekerleme yapmaya karar verdi.

Yolun Öncesi

Sabah erkenden uyandılar. İlk olarak hemen Sümela'ya gideceklerdi. Yerel rehberleri Serhat, saat on buçukta onları otelden alacaktı. Yirmili yaşlarında, bölgeye gelen çeşitli organizasyonlara belli bir ücret karşılığında rehberlik yapan, sakin bir üniversite son sınıf öğrencisiydi bu genç. Fakat Serhat'ı ikisi de tanımıyordu. Tüm ayarlamaları kanal halletmişti. Hazırlanıp kahvaltıya indiler. Her şey fazlasıyla lezizdi. Kahvaltının ardından, bekleme salonunda Türk kahvelerini içerlerken Serhat onları buldu.

“Selamlar, hoş geldiniz” dedi gülümseyerek. El sıkıştılar. Kerem'in kamerası Serhat için kocaman bir ipucu olmuştu.

“İyi uyuyabildiniz mi abi?” diye sordu Serhat.

“Uyuduk da uçuş berbattı. Türbülans vardı, mahvetti beni...” dedi Murat.

“Buranın havası serttir abi. Güneşli bir günde aniden öyle bir fırtına patlar ki şaşırırsın. Dalgalar çıldırır. Her yaz mutlaka birkaç insan boğulur Karadeniz'de biliyor musun? Deniz bir anda öyle bir kabarır ki korkarsın, karaya geri çıkamazsın bile. Dalgalar sürekli geri çeker seni.”

“Deniz yutuveriyor yani adamı burada... Böyle olduğunu duymuştum Karadeniz'in” dedi Kerem.

“Karadeniz korkunçtur. Gerçekten karadır dibi. Karanlıktır yani, derindir... Bazen de sığ bir noktada yüzerken aniden kum çeker adamı. Gerçekten kum çeker. Dibe batarsın bir anda ve boğulursun. O insanların cesetlerini de genelde bir daha bulamazlar” diye devam etti Serhat anlatmaya.

“Kum mu çekiyor, o nasıl bir şey ya?” diye atıldı yine Kerem. Duyduğu şeyden rahatsız olmuş bir ifade vardı şimdi yüzünde.

“Gerçekten öyle... Denizin altı çok kaygandır Karadeniz’de. Ani kum göçmeleri olur.”

“Buranın havasına güven olmaz yani...” diye özetledi konuyu Murat.

“Evet... Haliyle abi, kışı da öyledir. Rüzgâr sallar adamı. Karadeniz çok haşındır anlayacağın ama güzeldir. Hatta fazlasıyla güzeldir. İlk gelişiniz mi?”

“Karadeniz’de bulundum daha önce ama Trabzon’a ilk gelişim. Nedense hiç denk düşmedi, fırsat olmadı... Nasip bugüneymiş diyelim.”

“Benim de öyle...” diye mırıldandı Kerem.

“İyidir abi iyi... Görmediğin yerleri görmek hep kafa açar. Her şeyin hayırlısı. Akşama buranın en güzel yemeklerini yedireceğim size. Aklınız çıkacak” dedi Serhat gülümseyerek.

“Ooo... Bak o güzel işte” diye söze girdi Kerem tekrar. Gittiği yerlerdeki yöresel tatları keşfetmeye bayılırdı. Şimdi, yemek lafını duyunca sevinçten gözleri parlamıştı... Bu sohbet bir süre daha böyle devam etti. Ardından, telaşsız bir şekilde Serhat’ın arabasına binip yola koyuldular.

Yirmi dakika kadar gittikten sonra şehirden çıkıp dağlık, yemyeşil bir yola girdiler. Yeşil, yolun iki tarafından da fışkırıyordu adeta. Murat, daha önce hiç bu kadar güler ve parlak bir